

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Jiran a partner architekti, s. r. o.**, IČ 24281247
se sídlem Bubenská 1477, Praha
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, čj. OD 668/17-3/67.1/17178/Rg KULK 44239/2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 1. 2017, čj. OD/17/2114/AZD, sp. zn. OD/17/10342/AZD, a potvrdil je. Uvedeným

prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného správního deliktu se dopustil tím, že dne 2. 12. 2016, v 10:24 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky 1AH 7631, na pozemní komunikaci I/10, v obci Malá Skála, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, směr Železný Brod, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 59 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. Tímto jednáním tak porušil ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
3. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v daném případě zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, zákonem č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy v souladu s jednou ze základních zásad správního řízení, tj. se zásadou legality vycházející z ustanovení § 2 správního řádu. Konstatoval, že správní orgán I. stupně se po oznámení podezření z přestupku snažil zjistit osobu řidiče vozidla v době spáchání přestupku, přičemž žalobce sice údaje k osobě, která měla vozidlo v době spáchání přestupku k dispozici, sdělil, ale uvedl osobu nekontaktní. Protože tedy správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona věc předmětného přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu odložil. V následném řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pak správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání tohoto správního deliktu, s jehož rozhodnutím se žalovaný ztotožnil.
4. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a uvedl, že byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

I. Společné řízení

6. Nejprve žalobce namítl, že správní orgán nerespektoval § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán projedná ve společném řízení všechny správní delikty téhož provozovatele vozidla. Správní orgán totiž žalobce souběžně stíhal ještě za správní delikt ze dne 3. 2. 2017, který tak mohl a měl být projednán ve společném řízení se správním deliktem, který je žalobci kladen za vinu. Nezákonným vedením dvou souběžných řízení tak byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť bude muset hradit dvoje náklady řízení a rovněž nebude uplatněna zásada absorpční.

II. Obec

7. Žalobce namítl, že správní orgán vycházel z toho, že v celém úseku měření platil rychlostní limit 50 km/h podle § 18 odst. 4 silničního zákona, avšak nijak se však nezabýval tím, zda tento úsek splňoval zákonné znaky obce podle § 2 písm. cc) silničního zákona, tj. označení příslušnými dopravními značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, a rovněž zastavěnost území. V tomto žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce je nadto přesvědčen o tom, že minimálně ve dvou částech měřeného úseku měření se nejedná o obec ve smyslu silničního zákona, neboť se zjevně nejedná o zastavěné území. Jak dovodil z obrazové přílohy, kterou přiložil k žalobě, minimálně ve 149 metrech úseku měření neplatil rychlostní limit 50 km/h, neboť zde byla nejvyšší dovolená rychlost podle obecné úpravy 90 km/h, jelikož se nejedná o zastavěné území a tedy ani o obec. Dle jeho názoru nelze vyloučit, že rychlost 50 km/h řidič žalobcova vozidla překračoval pouze (nebo alespoň zčásti) v nezastavěné části úseku měření. Výrok o vině je tak v rozporu s § 3 správního řádu, neboť tak existuje důvodná pochybnost, zda řidič žalobcova vozidla vůbec překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem pro konkrétní část úseku měření, rovněž však lze vážně pochybovat o tom, zda průměrná rychlost řidiče žalobcova vozidla v úsecích, kde skutečně platil rychlostní limit 50 km/h, skutečně byla 61 km/h.
8. Dle žalobce je nesprávná rovněž právní a skutková kvalifikace ve výroku, neboť ke správnímu deliktu ve 149 metrech úseku měření nedošlo v obci, jak udává výrok. Právní kvalifikace podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 rovněž není v této části skutku přílehavá, neboť naměřená rychlost je ještě v rámci nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec.

III. Měření rychlosti

9. Žalobce namítl, že pokud by použitý rychloměr skutečně byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále jen „automat“), jednalo se o stálý automatický technický systém dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. V řízení však nebylo prokázáno, že by obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informace o jeho zřízení. Na výstup z rychloměru je tak nutné nahlížet jako na důkaz získaný v rozporu s právními předpisy a současně je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se touto zákonnou podmínkou měření rychlosti nezabýval.
10. Žalobce dále upozornil na to, že správní orgán neřešil ani splnění některých obecných podmínek měření rychlosti obecní policií, které jsou obsaženy v § 79a zákona o silničním provozu. Např. nijak nezjišťoval a neprokázal, zda měření rychlosti bylo obecní policií

prováděno v součinnosti s Policií ČR. Splnění této podmínky nelze ztotožňovat s určením úseků k měření rychlosti.

11. Dle žalobce správní orgán nezajímalo ani to, zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nebo zda je činěno bez účelu, nebo případně za účelem nezákonným. Stejně tak bylo na místě, aby se správní orgán zabýval tím, zda Městská policie Turnov měla na základě veřejnoprávní smlouvy povolení měřit rychlost na území obce Malá Skála. Jelikož splnění těchto podmínek nebylo správním orgánem zkoumáno a ani prokázáno, je dle žalobce nutné *in dubio pro reo* vycházet z toho, že podmínky měření splněny nebyly, a tedy je výstup z rychloměru procesně nepoužitelným důkazem, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy. Současně je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se nezabýval zákonnými podmínkami měření.
12. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti 3 km/h, žádným způsobem však tento postup neodůvodnil. Jedná se proto o postup nepřezkoumatelný, kdy z rozhodnutí není zřejmé, na základě jakého podkladu správní orgán tuto hodnotu od naměřené rychlosti odečetl a proč.
13. Dále žalobce namítl, že vlastníkem rychloměru je soukromá společnost a správní orgán se měl proto zabývat tím, zda tento subjekt neparticipuje na měření rychlosti způsobem, který je v rozporu s § 79a silničního zákona. Zejm. měl provést jako důkaz smlouvu, na základě obce Malá Skála a obec Turnov rychloměr této společnosti užívá, a soustředit se měl na systém odměňování za propůjčení rychloměru.
14. Žalobce rovněž namítl, že ve spise jsou čtyři snímky z měření, přitom jako důkaz postačují toliko dva snímky (jeden z vjezdu a jeden z výjezdu) a ani správní orgán nekonkretizoval, na základě kterých dvou snímků rozhodoval. Žalobci tedy není dosud známo, na základě jakých dvou snímků ze čtyř uvedených ve spise správní orgány rozhodovaly, což je nepřezkoumatelné a současně to žalobce krátí na možnostech obhajoby.
15. Žalobce namítl i to, že nebylo prokázáno, kde k měření rychlosti došlo, neboť z fotodokumentace to nelze ověřit a její popis má povahu úředního záznamu a tedy se nejedná o podklad způsobilý tuto skutečnost prokázat. Nebylo současně prokázáno, jaký platil rychlostní limit v celém úseku měření, správní orgán neodůvodnil svůj závěr, že v celém úseku měření se jednalo o obec, což se dle žalobce nejednalo).

IV. Nehoda

16. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i v tom, že správní orgán pouze konstatoval, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, již však neuvedl, z jakého podkladu a jakým způsobem to dovodil. Dle žalobce se přitom jedná o znak skutkové podstaty.

V. Materiální stránka správního deliktu

17. Dále žalobce namítl, že úvahy správního orgánu ohledně materiální stránky správního deliktu jsou nedostatečné, neboť správní orgán se nezabýval tím, zda se v tomto případě nevyskytly takové výjimečné skutkové okolnosti, které by obecnou závažnost naplnění dané skutkové podstaty snižovaly pod míru odůvodňující uložení sankce. V tom žalobce

spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dle jeho názoru materiální znak naplněn nebyl, jelikož došlo ke zcela bagatelnímu překročení rychlosti toliko o 9 km/h, přičemž podstatná část úseku měření se nachází v úseku, který rozhodně nevypadá jako standardní obec, neboť zde absentuje zástavba. S ohledem na povahu provedeného měření je přitom nutné předpokládat, že k překročení limitu 50 km/h došlo právě v těchto úsecích, navíc celý úsek měření je přehledný a s kvalitní pozemní komunikací a ke změření mělo dojít mimo dopravní špičku.

VI. Retroaktivita

18. Žalobce rovněž namítl, že z rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, podle jaké časové verze silničního zákona bylo rozhodováno. Lze totiž dovodit pouze to, že správní orgán rozhodoval „ve znění pozdějších předpisů“. Z napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že žalovaný rozhodoval na základě znění účinného v době spáchání přestupku. Nicméně nelze jednoznačně dovodit, že podle tohoto znění rozhodoval též správní orgán.
19. Dále žalobce namítl, že správní orgány se nezabývaly tím, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání údajného správního deliktu, není pro žalobce příznivější. Tím došlo k porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

VII. Protiústavnost

20. Žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

VIII. Vady výroku

21. Výrok je dle žalobce v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 silničního zákona. Výrok je rovněž vadný proto, že z něj není patrné, zda měl přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoli, ačkoliv jedním ze znaků dané skutkové podstaty je skutečnost, že přestupek za následek dopravní nehodu neměl. Tato skutečnost by proto měla být patrná již z výroku. Stejně tak by dle žalobce měl z výroku vyplývat typ použitého zařízení, aby bylo již z výroku patrné, zda bylo porušení dopravních předpisů zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy či nikoliv.

IX. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

22. Žalobce v závěru žaloby vyjádřil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. Žalobce dodal, že v případě nerespektování této žádosti se obrátí v této věci na Ministerstvo spravedlnosti České republiky, Úřad pro ochranu osobních údajů a soud. Má zato, že příslušná ustanovení kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zveřejňování jména, příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení a publikace rozhodnutí nemají oporu v zákoně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

23. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

24. Z jednání soudu, které se uskutečnilo dne 25. 4. 2019, se žalobce a jeho zástupce omluvili. Pověřený pracovník žalovaného se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám a setrval na argumentech a procesních návrzích žalovaného.

V. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání, při kterém přistoupil k ověření některých skutkových otázek a doplnil dokazování, dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
26. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovené dne 5. 12. 2016 a spisový materiál o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Turnov. Dne 5. 12. 2016 vydal výzvu, kterou vyzval žalobce k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno sdělení, že v předmětný den měl vozidlo žalobce zapůjčené I. H. bytem trvale na adrese, s doručovací adresou. Proto správní orgán I. stupně zaslal I. H. výzvu k podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Písemnost zaslal jak na adresu bydliště této osoby (odtud se vrátila s tím, že na uvedené adrese je adresát neznámý), tak na doručovací adresu v Olomouci (odtud byla vrácena s tím, že si adresát zásilku nevyzvedl). Dne 14. 2. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vydal rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému rozhodnutí byl

správnímu orgánu I. stupně doručen odpor, a to spolu s plnou mocí k zastupování pro společnost ODVOZ VOZU, s. r. o.

27. Po podání odporu proti příkazu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce, resp. jeho zástupce, o pokračování řízení po podaném odporu a o nařízeném ústním jednání, které bylo nařízeno na den 15. 3. 2017. Uvedeného dne proběhlo jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami.
28. Dne 4. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. OD/17/10342/AZD, sp. zn. OD/16/38824, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 2. 12. 2016, v 10:24 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci I/10, v obci Malá Skála, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, směr Železný Brod, řidič tohoto vozidla jel rychlostí 59 km/h (po odečtení tolerance měřicího zařízení), čímž měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
29. Odvolání (blanketní) proti tomuto rozhodnutí, které nebylo ani na výzvu doplněno, žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
30. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70227-16 ze dne 25. 7. 2016 o provedené kalibraci měřicího zařízení MUR-07, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Dále je ve správním spise založena listina nazvaná Určení místa pro měření rychlosti stacionárním radarem (silnice I/10 – v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech) vypracovaná Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, územním odborem Jablonec nad Nisou, dopravním inspektorátem dne 26. 1. 2015. Správní spis obsahuje i stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích – na silnici I/10 v obci Malá Skála, zpracované Krajským úřadem Libereckého kraje dne 28. 5. 2013. Ve správním spise jsou založeny i fotokopie doručenek z jiných správních řízení dokumentující neúspěšné pokusy o doručení výzvy k podání vysvětlení I. H.
31. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi

obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu /dále také jen „NSS“/ ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

32. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
33. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může*

v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

34. Úvodem je nutno uvést i to, že žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud k tomu konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak již bylo opakovaně judikováno (viz rovněž shora), správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný, resp. před ním i orgán I. stupně, vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.

35. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Společné řízení

36. Žalobce namítl, že správní orgán nerespektoval § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu o projednání všech správních deliktů téhož provozovatele vozidla ve společném řízení, neboť souběžně vedl ještě řízení o správním deliktu ze dne 3. 2. 2017. Uvedl, že vedením dvou souběžných řízení byl zkrácen na svých právech zejména proto, že „nebude uplatněna absorpční zásada“.

37. V případě správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je absorpční zásada zákonem upravena v ustanovení § 125g odst. 2, dle něhož dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f projednaných ve společném řízení uloží pouze jedna pokuta podle § 125f

odst. 3 a pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.

38. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně dovodil, že nevedení společného řízení o přestupcích (resp. správních deliktech) by nemuselo *prima facie* způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboť shora zmíněná ustanovení jsou pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění principu absorpce trestních sazeb. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, se může jednat až v případě, kdy se správní orgán na základě porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu dopustí zároveň ještě dalšího zásahu do práv účastníka řízení, jako např. uložení trestu v rozporu se zásadou absorpce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, čj. 1 As 28/2009-62, ze dne 27. 3. 2014, čj. 6 As 74/2013-22).
39. V podané námitce žalobce uváděl, že v řízení o dalším jeho správním deliktu spáchaném dne 3. 2. 2017 „nebude uplatněna absorpční zásada“, a k žalobě přiložil pouze příkaz vydaný Městským úřadem dne 26. 5. 2017, čj. OD/17/15551/AZD, kterým byl shledán vinným ze správního deliktu spáchaného dne 3. 2. 2017 a byla mu uložena pokuta 1.500 Kč. Krajský soud při jednání ověřil ze soudního spisu v souběžně vedeném řízení pod sp. zn. 31 A 43/2017 ve věci přezkumu rozhodnutí vztahujícího se ke zmíněnému přestupku, že tento žalobcem k žalobě přiložený příkaz byl na základě jím podaného odporu zrušen a písemností ze dne 19. 6. 2017, čj. OD/17/17821/AZD, mu bylo oznámeno pokračování v řízení po podaném odporu, rozhodnutí orgánu I. stupně pak bylo vydáno dne 7. 8. 2017.
40. V nyní projednávané věci, tj. v řízení o správním deliktu ze dne 2. 12. 2016, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci dne 4. 4. 2017, tj. ještě před vydáním žalobcem zmiňovaného příkazu ze dne 26. 5. 2017, čj. OD/17/15551/AZD, rozhodnutí o odvolání pak bylo vydáno dne 5. 6. 2017. Řízení o správním deliktu ze dne 2. 12. 2016 tedy započalo a probíhalo dříve, než řízení o správním deliktu ze dne 3. 2. 2017, v němž rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno dne 7. 8. 2017 a rozhodnutí o odvolání pak dne 14. 9. 2017. S ohledem na obsah žalobcovy námítky, v níž namítal především dotčení svých procesních práv v tom, že neprobíhalo společné řízení o zmíněných dvou správních deliktech, což v kontextu shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu samo o sobě není relevantní, krajský soud neshledal důvod námítce vyhovět. Navazující otázku, tj. zda měla být (a pokud ano, zda byla) aplikována absorpční zásada, lze pak posoudit až v pozdějším z proběhlých správních řízení, kterým bylo řízení o správním deliktu ze dne 3. 2. 2017, protože teprve pozdější rozhodnutí správních orgánů případně by mohlo zasáhnout do práv žalobce ve vztahu k aplikaci výše uvedené zásady. Žalobce měl právo brojit (a také brojil) i proti tomuto pozdějšímu rozhodnutí správního orgánu s námitkou o nedodržení zásady absorpce.

Obec

41. Žalobce namítl, že se správní orgán nijak nezabýval tím, zda tento úsek splňoval zákonné znaky obce podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, tj. označení příslušnými dopravními značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, a rovněž zastavěnost území. Na základě předložených mapových podkladů k danému úseku žalobce tvrdil, že minimálně ve dvou částech měřeného úseku se nejedná o zastavěné území, proto neplatil po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.

42. K této otázce krajský soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, čj. 2 As 145/2018-13, v němž tento soud poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, čj. 33 A 82/2015-41, dle něhož „vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. 'Zastavěné území' představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymezována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymezující 'obec' na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 1 As 183/2012-50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako 'obec' nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“
43. S uvedenými závěry se plně ztotožňuje i zdejší krajský soud a v návaznosti na ně dodává následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 2. 12. 2016 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod. V daném případě se jednalo se o přestupek spáchaný v obci (Malá Skála), nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pro naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace jiných zákonů, např. zákona stavebního, není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce.
44. To, že se celý měřený úsek skutečně nachází na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a to záznamu o měření, z oznámení o přestupku a ze stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích – na silnici I/10 v obci Malá Skála, zpracované Krajským úřadem Libereckého kraje dne 28. 5. 2013.
45. Vzhledem k uvedenému je žalobcem předložená fotodokumentace měřeného úseku pořízená z portálu mapy.cz jako důkaz nadbytečná, neboť je pro posouzení předmětné otázky irelevantní. S ohledem na shora uvedený závěr nemůže pak obstát ani námitka, že je nesprávná právní a skutková kvalifikace ve výroku, neboť není pravdou, že k překročení rychlosti nedošlo v obci.

Měření rychlosti

46. Dle žalobce nebylo v řízení prokázáno, že by obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informace o zřízení předmětného stálého automatického technického systému (automatu) dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
47. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon přitom nestanoví přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Bezpochyby lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace např. na internetových stránkách. Krajský soud v tomto směru ověřil a odkazuje na webové stránky města Turnov (www.turnov.cz), záložku „Městský úřad“, která obsahuje odkaz na „Radary“. Po otevření tohoto odkazu se zobrazí informace o tom, kde jsou v Turnově a okolí umístěny stacionární silniční rychloměry (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Malá Skála). Lze tedy konstatovat, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v obci Malá Skála.
48. Žalobce namítal i to, že správní orgány neprokázaly, zda měření rychlosti bylo obecní policií prováděno v součinnosti s Policií ČR, když splnění této podmínky nelze ztotožňovat s určením úseků k měření rychlosti, jedná se dle jeho názoru o podmínku samostatnou, která měla být předmětem řízení. Dle žalobce se měl správní orgán zabývat i tím, zda Městská policie Turnov měla na základě veřejnoprávní smlouvy povolení měřit rychlost na území obce Malá Skála.
49. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v posuzovaném případě nutno konstatovat, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle zmíněného ustanovení je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Jelikož se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobce relevantně namítal, že uvedený úsek nebyl policií ČR určen k měření rychlosti obecní policií, a vznikly by tak o tom důvodné pochybnosti, musel by se správní orgán s takovou skutečností, která by byla v rozporu se zákonnou povinností městské policie, zabývat a vyřadit.
50. Lze konstatovat, že z vyjádření Policie ČR, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 založeného ve správním spise a důkazu, který krajský soud provedl při jednání dne 25. 4. 2019, tj. veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí mezi obcí Malá Skála a městem Turnov dne 27. 10. 2014, zcela jasně vyplývá, že shora uvedené obavy žalobce nejsou důvodné. Z obsahu zmíněného vyjádření Policie ČR je zřejmé, že k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu udělila souhlas dle § 79a zákona o silničním provozu s instalováním

stacionárních úsekových měřičů rychlosti v předmětném úseku, tj. na silnici č. I/10 v celém průtahu obcí Malá Skála (v obou jízdních směrech), a to až do 1. 2. 2018. Dne 27. 10. 2014 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Malá Skála a městem Turnov, na jejímž základě jsou orgány města Turnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce Malá Skála přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Uvedené důkazy tak důvodnost uvedených žalobních námitek zcela vyvracejí.

51. Pokud jde o námitku, že nebylo doloženo, že byl dodržen účel měření rychlosti, kterým je zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a jeho prokazování správními orgány, uvádí krajský soud, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku, potažmo správnímu deliktu, došlo. Zákonná úprava § 79a zákona o silničním provozu neznamená, že by bylo nutné při každém jednotlivém měření rychlosti dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné specifické okolnosti případu, které by měly měření rychlosti za účelem uvedeným v § 79a zákona o silničním provozu v projednávané věci vyloučit.
52. Poprvé až v žalobě žalobce namítl, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, proč od naměřené rychlosti odečetl 3 km/hod. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů jasně vyplývá, že započtením možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod. byla snížena naměřená rychlost vozidla žalobce v jeho prospěch, tudíž započtením možné odchylky nemohlo dojít k žádné újmě na jeho právech. Započtení této odchylky přitom není úvahou správního orgánu, nýbrž vyplývá z Certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C030-11, konkrétně jeho přílohy, tj. protokolu o technické zkoušce (certifikát je přitom přílohou č. 4 shora citované smlouvy o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společností AŽD Praha, s. r. o., a městem Turnov). Navíc lze konstatovat, že tato skutečnost je známá zvláště oběma zástupcům žalobce v této věci (tj. jak jeho zástupci ve správním řízení, tak i zástupci před zdejším krajským soudem), když oba se s touto skutečností setkávají opakovaně v obdobných případech, v nichž zastupují přestupce - řidiče, příp. provozovatele vozidel, již několik let.
53. Žalobce vznesl pochybnosti i o tom, zda vlastník rychloměru (soukromá společnost) neparticipuje na měření rychlosti způsobem, který je v rozporu s § 79a silničního zákona, namítl, že se správní orgán měl zabývat systémem odměňování za propůjčení rychloměru.
54. Krajský soud provedl při jednání důkaz smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřenou mezi společností AŽD Praha, s. r. o., jako pronajímatelem a městem Turnov jako nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013, dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a dodatku č. 3 ze dne 21. 6. 2016 a včetně všech příloh této smlouvy (tj. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla MUR-07). Z obsahu uvedené smlouvy je zřejmé, že domněnka žalobce (navíc ničím nepodložená), že by na měření rychlosti v dané obci fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění této smlouvy, konkrétně poukazuje zejména na její článek V. nazvaný Předmět smlouvy, z něhož je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie (viz zejména bod 7 tohoto článku). Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení

zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software. Odměna za pronájem zařízení pro měření rychlosti je stanovena pevnou částkou, jak vyplývá z přílohy č. 3 citované smlouvy (nijak tedy nezávisí na objemu udělených pokut apod.).

55. Dále žalobce namítl, že ve spise jsou čtyři snímky z měření, přičemž jako důkaz postačují toliko dva snímky, a že nebylo prokázáno, kde k měření rychlosti došlo, neboť z fotodokumentace to nelze ověřit a její popis má povahu úředního záznamu.
56. Krajský soud k místu měření, tj. k místu spáchání přestupku a jeho vymezení správním orgánem, konstatuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 7. 6. 2016, čj. 10 As 44/2016-35) je „*smyslem konkrétního vymezení místa přestupku zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.*“
57. V projednávaném případě bylo místo spáchání přestupku (potažmo správního deliktu) ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezeno takto: „na pozemní komunikaci I/10, v obci Malá Skála, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, směr Železný Brod“. Měřené vozidlo se tedy v době měření rychlosti nacházelo na území obce, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena 50 km/hod., tuto rychlost dle měření překročilo. S ohledem na metodu měření (úsekové měření rychlosti) zároveň není podstatné, v jaké konkrétní části měřeného úseku došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti. Místo spáchání přestupku (potažmo správního deliktu) tak bylo v posuzovaném případě vymezeno dostatečně jasně.
58. K tomu nutno připomenout, že v daném případě se jednalo o tzv. úsekové měření rychlosti, provedené rychloměrem MUR-07. Důkaz, který tuto skutečnost prokazuje, je mimo jiné i smlouva o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 včetně příloh obsahujících dokumentaci k pronajímanému měřicímu zařízení (popis technických parametrů kontrolních a měřících zařízení, certifikát o schválení typu měřidla, protokol o technické zkoušce), kterou krajský soud provedl k důkazu při jednání. Z tohoto důkazu a také ze samotného principu úsekového měření rychlosti plyne, že rychloměr je umístěn a fixován na stále stejných místech, včetně kamer pořizujících fotodokumentaci projíždějících vozidel, a to ať jak na začátku měřeného úseku, tak na jeho konci. Rovněž to, zda byly pořízeny snímky dva či čtyři, kdy žalobce k tomu namítl, že jako důkaz postačují toliko snímky dva, je pro závěr ve věci zcela bez významu.
59. K žalobcově pochybnosti o tom, zda se v celém úseku měření jednalo o obec, se krajský soud vyjádřil již shora při vypořádání žalobního bodu nazvaného Obec.

Nehoda

60. Nelze souhlasit ani s námitkou, že by šlo o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, když správní orgán pouze konstatoval, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.
61. Nutno souhlasit s tím, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt. Pokud by totiž nehoda nastala, odpovědnost žalobce jako provozovatele by byla vyloučena. V projednávané věci lze na tuto skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat ze zjištěného skutkového stavu, kdy ze shromážděných důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že by deliktní jednání mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ostatně ani žalobce. Pokud žalobce argumentuje i tím, že se jedná o znak skutkové podstaty, mýlí se. Zaměňuje totiž podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.

Materiální stránka správního deliktu

62. Dále žalobce namítl, že úvahy správního orgánu ohledně materiální stránky správního deliktu jsou nedostatečné, že se měl zabývat tím, zda se v tomto případě nevyskytly výjimečné skutkové okolnosti, které by obecnou závažnost naplnění dané skutkové podstaty snižovaly pod míru odůvodňující uložení sankce.
63. Jak je již shora uvedeno, nezjištěný řidič žalobcova vozidla se dopustil přestupku vymezeného v ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, protože překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Jeho jednání tedy naplnilo znaky vymezené tímto ustanovením zákona o silničním provozu. Byla tak splněna podmínka stanovená v ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) téhož zákona, tj. že porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona, a správní orgán v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již podrobně nezkoumá jednotlivé detaily týkající se samotného přestupku. U samotného přestupku je pro vznik odpovědnosti za něj třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku. Ten je vyjádřen v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (v té době účinného zákona č. 200/1990 Sb.) slovy „*porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*“. Obecně se přitom vychází z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45). Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Z toho pak vychází stanovení konkrétních přestupků a vymezení jejich znaků v zákoně o silničním provozu (v tomto případě šlo o ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu). Společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. Ve světle uvedeného nutno konstatovat, že i v souzené věci se jednalo o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu a ani žalobce žádné zvláštní okolnosti, které by v daném případě nestaly, neuvedl.

64. Pokud tedy jednání nezjištěného řidiče žalobcova vozidla vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu (a to na základě shora uvedeného jednoznačně vykazovalo), jakož i další podmínky vymezené v § 125f odst. 2 tohoto zákona, dopustil se žalobce správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a odpovídá za něj ve smyslu odst. 2 téže normy. Již jen z tohoto důvodu tedy nemůže být uvedená žalobcova námitka důvodná.
65. Naplněním materiálního znaku deliktu se zabýval žalovaný stručně na straně 3 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že formální znak byl naplněn překročením nejvyšší povolené rychlosti v obci a materiální znak byl naplněn ohrožením bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou. Krajský soud toto vyjádření, tj. potencialitu ohrožení zájmů, považuje v dané věci za dostatečné.
66. Krajský soud se nemůže ztotožnit se žalobcem ani v tom, že by materiální znak v daném případě naplněn nebyl, když došlo k překročení rychlosti v obci „toliko“ o 9 km/hod., a že k překročení rychlostního limitu došlo v úseku, který nevypadá jako standardní obec, neboť zde absentuje zástavba. Žalobcem uvedená argumentace společenskou škodlivost předmětného jednání na nulovou hodnotu nesnižuje. Z názoru žalobce totiž v podstatě plyne, že pokud řidič motorového vozidla překročí rychlost v obci v úseku bez husté zástavby o „pouhých 9 km/hod.“, že vlastně neudělal nic protiprávního. Přijmout takový názor by *ad absurdum* mohlo vyústit v závěr, že v těch částech obce, kde není hustější zástavba, by rychlostní limit stanovený pro obec, neměl platit. Žalobce však pomíjí zejména tu skutečnost, že stále jde o obec, kde se dá předpokládat mimo jiné větší výskyt chodců, než mimo obec (kde je pak rychlostní limit vyšší). S argumenty žalobce proto krajský soud rozhodně nesouhlasí.

Retroaktivita

67. Žalobce namítl také to, že z rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, podle jaké časové verze zákona o silničním provozu bylo rozhodováno, když správní orgán rozhodoval „ve znění pozdějších předpisů“, a že žalovaný rozhodoval na základě znění účinného v době spáchání. Dle žalobce však nelze jednoznačně dovodit, že podle tohoto znění rozhodoval též správní orgán.
68. K tomu je nutno předně připomenout, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek. Jestliže tedy žalovaný jako odvolací orgán neshledal v aplikaci příslušných ustanovení dotčených právních předpisů správním orgánem I. stupně žádné pochybení a sám ve svém rozhodnutí uvedl, že zákon o silničním provozu je aplikován ve znění platném v době spáchání správního deliktu, pak není pochyb o tom, že stejně postupoval i správní orgán I. stupně (což vyplývá i z kontextu odůvodnění jeho rozhodnutí), ač to výslovně ve svém neuvedl a použil výraz „ve znění pozdějších předpisů“. Ostatně ani žalobce neuvedl, které konkrétní ustanovení bylo dle jeho názoru aplikováno v nesprávném znění. Žalobce rovněž vůbec nespecifikoval, v čem měla být v jeho případě novější (a která) právní úprava příznivější. Z jeho námítky tak vůbec není zřejmé, proč konkrétně mělo dojít z tohoto důvodu k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
69. V projednávané věci je podstatné, že dotčená ustanovení zákona o silničním provozu vymezující v dané věci skutkovou podstatu a sankci nebyla v době mezi spácháním přestupku, resp. správního deliktu, a rozhodováním žalovaného změněna (resp. nebyla změněna textace dopadající na řešený případ). Ve vztahu k tomuto zákonu tedy nebylo

třeba zkoumat možnou aplikaci později účinné úpravy. V době rozhodování správního orgánu I. i II. stupně (tedy v dubnu a červnu 2017) pak ještě nenabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a proto se správní orgány nemohly zabývat ani jeho případnou aplikací. Lze dodat, že v době rozhodování krajského soudu již zákon č. 250/2016 Sb. účinný je a byl novelizován i zákon o silničním provozu. Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 však není pro žalobce v příznivější, neboť ustanovení relevantní v souzené věci zůstaly beze změny. Ani zákon č. 250/2016 Sb. nepřináší pro žalobce z hlediska posouzení jeho viny a trestu příznivější úpravu.

Protiústavnost

70. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
71. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
72. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
73. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *„... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Vady výroku

74. Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, když neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.
75. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, resp. odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce,

nikoliv výroku, v němž má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Neuvedení odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost rozhodnutí. V daném případě proto správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení do výroku nezahrnul. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak zřetelně vyplývá, že správní orgán sice necitoval ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, avšak při úvaze o výši sankce podle něj postupoval (viz strana 6 rozhodnutí), přičemž sankci uložil na samé dolní hranici zákonného rozpětí. To považuje krajský soud za zcela dostačující.

76. Nelze souhlasit ani s námitkou, že by byl výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, když z něj není patrné, zda měl přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoli.
77. Krajský soud nijak nezpochybňuje (jak už uvedl shora u žalobního bodu nazvaného Nehoda), že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt, nicméně požadavek na to, aby byla tato skutečnost formálně uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný (pokud by totiž nehoda nastala, odpovědnost žalobce jako provozovatele by byla vyloučena). V souzené věci tato skutečnost, tj. absence dopravní nehody, vyplývá ze zjištěného skutkového stavu. Ze shromážděných důkazů totiž nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Navíc žalobce zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.
78. Výrok, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, čj. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.
79. Důvodná není rovněž námitka, že by ve výroku rozhodnutí měl být uveden typ (příp. výrobce rychloměru) k prokázání toho, že bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy. Samotný typ rychloměru však nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení (ani výrobce) nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjišťování skutkového stavu, které se

má promítnout do odůvodnění rozhodnutí a mít oporu ve správním spise (což je v daném případě splněno).

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu

80. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
81. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
82. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.
83. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavé.

VI. Závěr a náklady řízení

84. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
85. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů požadoval, konkrétně nákladů spočívajících v cestovním jednání u soudu a zpět. Tuto náhradu nákladů mu však krajský soud nepřiznal. Vycházel přitom z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-50, ve kterém se tento soud zabýval otázkou, zda lze po procesně neúspěšném účastníkovi řízení spravedlivě požadovat, aby hradil náklady správního orgánu spadající do jeho běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy, které mu vznikly v souvislosti s obhajobou zákonnosti jeho správních rozhodnutí. Rozšířený senát ve svém usnesení dospěl k závěru, že „náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná“. Po procesně neúspěšném účastníkovi řízení tak nelze spravedlivě požadovat, aby hradil náklady správního orgánu spadající do jeho běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy. Ani v nyní posuzovaném případě žalovanému v souvislosti se soudním řízením nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy, neboť náklady spojené s účastí pověřených pracovníků správních orgánů u soudního jednání lze zahrnout do kategorie náklady běžné úřední činnosti. S výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je totiž nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu. Náklady spojené s cestováním pracovníků správních orgánů k soudnímu jednání jsou přitom determinovány organizačním uspořádáním veřejné správy a správního soudnictví. Tyto cestovní výdaje představují obdobně jako výdaje na

platy úředníků a technické zabezpečení jejich činnosti součástí nákladů běžné úřední činnosti orgánů veřejné správy hrazených z veřejných rozpočtů.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. dubna 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.

samosoudkyně